

80 pCt. under Kronens Købeværdi i 1914, men dog med en Købeværdi mellem 50 og 100 pCt. over Kronens Købeværdi i de første Aar, Aldersrenteloven bestod, disse 55 Mill. Kr. betyder nu et langt større Offer for Samfundet og langt tungere Byrder, end 70 Mill. Kr. à 60 Øi. betød for et Par Aar siden. Og de 55 Mill. Kr., som det nu er Hensigten at give, har en langt større Købekraft, end de 70 Mill. Kr. havde, som man forhen ydede, saa meget mere, som de 55 Mill. Kr. nu skal fordeles paa et mindre Antal Personer, hvorved den enkelte i hvert Tilfælde kan blive gunstigere stillet, end han hidtil har været.

Thi det maa man jo ikke glemme, at ved det foreliggende Forslag gives der og kan der gives Hjælp af tilstrækkeligt Omfang dér, hvor der virkelig er Trang til Stede. Naar f. Eks. et Ægtepar efter det foreliggende Lovforslag faar en Statsydelse paa $\frac{3}{5}$ af den hidtidige faste Takst og en kommunal Ydelse paa $\frac{1}{5}$ af den faste Takst — $\frac{1}{3}$ af Statens Ydelse er nemlig det samme som $\frac{1}{5}$ af den faste Takst — og Adgang til en personlig Ydelse ligeledes paa $\frac{1}{5}$ af den faste Takst, saa vil dette sige, at de kan naa op til det samme Beløb, som de hidtil har faaet, og endda, i Ly af Bestemmelsen om, at det personlige Tillæg ikke behøver at indskrænkes til $\frac{1}{3}$, under særlige Forhold faa mere. Og ser vi paa enlig stillede Personer, ja, saa bydes der dem $\frac{4}{5}$ af den hidtidige Takst plus $\frac{1}{3}$ af Statens Ydelse, det vil sige $\frac{4}{15}$ af den hidtidige Takst, og giver man den to Gange, saaledes som der er Adgang til, vil det sige, at saadanne enlige Personer vil kunne faa $\frac{1}{3}$ mere end før, hvis Loven udnyttes fuldt ud, og endda i særlige Trangtilfælde mere, idet det er en Selvfølge, at man for at hjælpe dem, der er under særlig vanskelige Kaar, nødvendigvis maa bringe Udgiften til dem, for hvem dette ikke er Tilfældet, ned, naar det da ikke skal være saaledes, at man, for at yde Hjælp det ene Sted, ender med at komme ud i Udgifter det andet Sted, som ikke kan bæres.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde i denne Forbindelse, at vi havde Raad til at hjælpe de gamle, de unge havde Raad til at hjælpe de gamle. Nu vel, det har de unge mange Steder, men det ærede Medlem Hr. Holger Larsen kan ikke være uvidende om, at de unges Villie til at hjælpe de gamle, ogsaa hvor de unge meget vel besad Evnen dertil, selv besad Midlerne dertil, desværre i ganske væsentlig Grad er aftaget siden Aldersrentelovens Gennemførelse. Jeg ved mange Eksempler paa unge, der selv sidder

med meget store Indkomster; i egen Villa, med egen Bil og lader deres gamle Forældre leve af Aldersrente. Jeg ved Folk, som sidder i høje Embedsstillinger, som i Kredsen af deres ligestillede maa siges at indtage en overordentlig smuk Position, men som lader det offentlige sørge for deres gamle Forældres økonomiske Basis ud fra den Betragtning, at det er jo en Ret, det er jo en Samfundspension, som egentlig burde gives alle, og vi skal netop underbygge Forstaaelsen deraf i Befolkningen ved at lade vore Forældre tage mod Aldersrenten, og saa — tænker man, men det føjer man ikke til — saa sparer jeg jo ogsaa Midlerne dertil selv. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen skulde foretage en Undersøgelse paa dette Omraade, saa vilde han gøre ganske artige Erfaringer; jeg tvivler ikke paa, at han ogsaa vilde kunne gøre dem i sin egen hjemlige Kreds. Det er meget rigtigt, naar man siger, at de unge har Raad til at hjælpe de gamle, og det er vor Pligt at hjælpe de gamle; jeg er enig i alt dette, men jeg føjer til: hvor de kan det, bør de gøre det ved deres egne Midler. Det er ogsaa det, som det er Hensigten i nogen Maade at aabne Adgang til ved det Lovforslag, der foreligger her. Jeg vil endogsaa gaa saa vidt, at jeg vil sige, at om end Lovgivningen jo ikke i første Række beskæftiger sig med at udforme Bestemmelser, der udelukkende tilsigter moralske Virkninger, vilde jeg finde det ikke ubilligt, om en Kommunalbestyrelse fik Adgang til eller ved eget Initiativ sørgede for, naar den vidste om en Aldersrentenyder, at han havde Børn, som meget vel var i Stand til at give ham en nogenlunde lys Alderdom, da at spørge de vedkommende, om de ikke agtede at paatage sig Forsørgelsen af deres gamle Forældre, thi kun hvis de ikke agtede at gøre det, vilde det offentlige paatage sig det. Det findes ikke i Lovforslaget, naturligvis, for det, man ved Lovgivningen tilstræber, er jo ikke i første Række at moralisere, men vi er paa dette Omraade igennem disse faa Aar naaet til, at en ikke ringe Umoralitet har bredt sig i vide Kredse af den Ungdom, som meget vel kunde paatage sig at løse denne Opgave, men som skyder den over paa det offentlige. Jeg siger til det ærede Medlem: det lyder kønt med saadan Tale, men lad os saa gribe i vor egen Barm — og det bør det ærede Medlem ogsaa —, og lad os saa forkynde ud over Landet, at den Pligt, som Ungdommen har til at forsørge de gamle, den bør de vedkommende, saa længe de er i Stand dertil, overføre paa sig selv, og først derefter bliver det en Samfundsplicht.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen.